

őrzését és imádatát, továbbá a betegek áldoztatását, mely őskeresztény hagyomány. 6. A dokumentum legnehezebb problémája kétségkívül a XI. fejezet: Az *eucharisztikus lakoma vezetője*. Igen jelentős, hogy a Nyilatkozat lényegében elismeri a papszentelést: „A hivatalviselő küldetésének eredetét és módját az apostolok küldetése jelzi. Ennek a küldetésnek átadása a kézfeltétel és a Szentlélek segítségül hívása mellett történt.” (33) Az is pozitívum, hogy a szöveg kimondja: „A hivatalviselő látható módon reprezentálja, hogy a gyülekezet nem rendelkezhet a felett a cselekmény felett, melyet ő most végrehajt, vagyis a gyülekezet nem lehet ura az Eucharisztíának.” (34) Ennek az elvnek kimondása tulajdonképpen azt jelenti, hogy a hivatalviselő hatalmát nem a gyülekezettől, hanem az apostoli utódláson keresztül, végső soron Krisztustól kapta, aki az Eucharisziát is alapította. Viszont a szövegben elég problematikus az egyházi hivatalviselő (a francia szövegben *ministre* szó) elnevezés használata. Ez a „pap” vagy „felszentelt személy” katolikus fogalmának kerülésére mutat. Kétségkívül a pap is nevezhető „egyházi hivatalviselőnek”, de nyilvánvaló, hogy itt az elnevezés mögött elvi különbségek húzódnak meg. Erre utal az a tény, hogy a Dombes-i csoport az egyházi hivatalviselők kérdésében csupán részleges megegyezésre jutott. Ez a kérdés tehát további kutatómunkát igényel. 7. Ami az *eucharisztikus vendégjog* (a katolikus egyházban: interkommunió) kérdését illeti, e tekintetben a Nyilatkozat becsületességgel figyelmeztet az egyházak különböző idevágó fegyelmi utasításainak betartására. A katolikus egyház ezzel kapcsolatban, az interkommunió kérdésében arra az álláspontra helyezkedik, hogy csak *érvényes szentség* vételét kérhetik a katolikusok, kellő okok esetén [AAS LXII (1970) N. 3. 186-187 p.]. Bizonyos feltételek mellett katolikusok szentáldozáshoz járulhatnak a görögkeleti vallásban. 8. A Dombes-i megegyezést magyar viszonyainkra alkalmazva azt mondhatjuk, hogy *a szöveget feltétlenül meg kell ismertetnünk protestáns testvéreinkkel*. Ökumenikus párbeszédben alapszövegnek lehetne használni. Ugyanakkor rendkívül fontos lenne nálunk is megkezdeni a dialógust az Eucharisztiá és az egyházi hivatalviselő kérdésében. E párbeszéd jellegét talán az Egyházak Világtanácsa központi bizottságának levele jellemezhetné: „Meg kell tanulnunk, hogy egymásnak jobb és szerényebb meghallgatói legyünk; és ez több területen szükséges. Az egyházközi párbeszédekben az ökumenikus spektrum ma szélesebb és sokrétűbb, mint amit egyetlen szervezet képes átfogni. A különböző területeken mutatkozó sok örvendetes kezdeményezésre minden résztvevőt bátorítanunk kell, hogy kölcsönösen szenteljenek figyelmet egymásnak” [Theologiai Szemle XV. (1972) 11-12 sz.].

LENHARDT VILMOS

A csiga homloka

üreg-háza
az ezer évvel későbbi
éjszaka benne a szív
mai tűz-porával

a levegőbe tart vele
amikor mászik
és víz-kék szarvával
keresi azt amit cipel

hőfényű múmiák jönnek
az árnyék innenső
párolog a kövek vére
oldalán is a másikon
elé a hold piramisából
amíg hasára tapasztja
a tengerek súlyát

mindig a saját méretébe
fogadva a hullámokat
és az emelkedő horizont
kivehetetlen hátterét

mert olyan ő aki el nem jut
odáig amiben van
és amiben nem lesz
hatalmas rög a homloka

mely töredezik és morzsolódik
de egyre csak akkora marad
mint a testben a test
mint a semmiben a semmi

és ami előtte volt a mögötte

KESZTHELYI REZSÓ